

Man verdacht van benzinediefstallen

GRONINGEN Tegen een 51-jarige man uit Tynaarlo is een taakstraf van 240 uur geëist wegens brandstofdiefstallen.

De man zou in 2020 in het zuiden van Groningen en in Noord-Drenthe benzine uit geparkeerde auto's hebben gestolen. In de tanks waren gaatjes geboord. Er liggen 22 aangiftes.

De verdachte kwam op verschillende manieren bij de politie in beeld. Rond de man hing letterlijk een luchtje: de penetrante geur van benzine. Een van de meldingen was afkomstig van een garagebedrijf waar de verdachte een auto ter reparatie had aangeboden. De auto rook naar benzine. Het garagebedrijf, op de hoogte van de vele benzinediefstallen op dat moment, vond dit verdacht en informeerde de politie.

In zijn auto is een boortje gevonden met daarop vezels van

(waarschijnlijk) de benzinetank van een van de gedupeerden. Buren van de verdachte klaagden geregeld over benzinelucht. Ook zijn er telecomgegevens, van zendmasten, waaruit blijkt dat hij een paar keer in de buurt is geweest van de diefstallen.

De verdachte ontkent. Hij zegt zelf ook twee keer het slachtoffer te zijn geworden van benzinediefstal. De suggestie dat hij dit zegt om zichzelf vrij te pleiten, wijst hij van de hand.

Volgens zijn advocaat doen in zijn woonomgeving veel roddels de ronde. De raadsman vindt dat de verdachte moet worden vrijgesproken.

De verdachte zei dat hij twee verschrikkelijke jaren achter de rug heeft vanwege de verdenkingen. „Ik ben na 40 jaar gestopt met voetballen. Ik ben mijn sociale leven kwijt.” Hij zei wel te begrijpen dat hij de schijn tegen heeft. Uitspraak over twee weken.

VOORBIJGANGER

Kroeggevoel

De biljarters kunnen nog steeds niet echt wennen. Wel mooi hoor, zo'n multi-dinges-gebouw, maar tussen de bibliotheek, de huisartsen, het sociaal team en de kinderopvang ligt zo'n keu toch anders in de hand.

Kouder.

Misschien komt het ook door het licht. En dat wit. De frisse ramen overall. Hoe het kaatsen van de ballen klinkt. Het geluid dat te veel ruimte heeft.

Er is hier zo veel ruimte voor alles. En zo veel van alles voor de ruimte. De hobby's van een heel dorp op een hoop geveegd. Netjes opgepoetst en gestructureerd in een gebouw gezet. Zorgbehoeften erbij: klaar ben je met je voorzieningen.

„Het voelt als een ziekenhuis.”

De biljarters mogen eigenlijk niet klagen. Dat vertelt niemand ze, dat vinden ze zelf. Een biljarter is van nature een tevreden soort mens. Geduldig, precies, liefhebber van eenvoud. Drie ballen en een keu. De grootste rijkdom schuilt in de beperking.

Het is dat ze zo mooi passen in dit multifunctionele concept. Anders was de maatschappij de biljarters allang vergeten.

Het zijn er vier. Drie gepensioneerde mannen en een jonge vent van wie het leven in de stad nogal was ontspoord. Hier in het dorp en bij de biljartclub vond hij weer grond onder de voeten. Hij wil nooit meer weg.

Niet alleen ballen moeten elkaar raken. Mensen ook.

In het multi-dinges-gebouw hebben de biljarters – meteen naast de trap boven – twee mooie tafels tot hun beschikking. Strakke groene lakens. Aan de muur hangen de biljartklokken. Beneden zit een beheerder met een multimap op schoot. In de zaal die 'dorpshuis' heet, vergaderen medewerkers van een woningbouwcorporatie. De vrouwen van het sociaal team zitten op kantoor met hun oortjes in achter beeldschermen druk te zijn.

De oudste biljarter leunt over de tafel, strekt zijn rechterbeen naar achteren, zoekt zijn hoek en stoot. De jongste, de man met de diepste levensgroeven in het gelaat, leunt op zijn keu en kijkt toe. Het geeft steun, zo'n liefdevol gelakte stok in de hand.

De biljarters zijn tevreden. Ze klagen niet. Ze missen alleen het kroeggevoel van hun oude stekkie.

Dat is alles.

Maaik Borst

César Cortés Oviedo.

STEF BEKHUIS

‘Welkom en kom binnen, het is koud buiten.” César Cortés Oviedo (37) zwaait de deur van de pastorie open alsof hij nooit anders heeft gedaan. Toch woont hij nog maar vier maanden in het statige pand naast de katholieke kerk in Assen.

Binnen zit zijn collega en huisgenoot Henyer García León (34) al te wachten. Samen zijn ze in september vanuit Limburg naar het bisdom Groningen-Leeuwarden verhuisd, om hier parochie-vicaris te worden. García in de parochie Heilige Franciscus van Assisi (Assen, Roden, Zuidlaren), Cortés in de parochie Heilige Drie-eenheid (Meppel, Hoogeveen en Beilen).

„Onze verhuizing was geheel vrijwillig hoor”, haasten ze zich te zeggen terwijl ze koffie inschenken. „Wij zijn bereid om overall waar het nodig is ons werk te doen. Dat is onderdeel van onze roeping.”

Ongeveer anderhalf jaar geleden vroeg bisschop Ron van den Hout van Groningen-Leeuwarden de bisschop van Roermond om hulp. Dit vanwege een plotselinge vacature in de Drentse hoofdstad die niet zomaar kon worden ingevuld. In Limburg zijn veel meer priesters dan in het Noorden, dus na even nadenken kwam bisschop Harrie Smeets van Roermond met een positief antwoord. Hij had een oplossing bedacht.

„De bisschop vroeg ons of wij naar Groningen-Leeuwarden wilden”, zegt Cortés. „In eerste instantie voor zes jaar. Wij zijn in Roermond tot priester gewijd en blijven voor altijd aan dat bisdom verbonden. Eigenlijk

In de pastorie van Assen wonen sinds september twee priesters, uitgeleend door het bisdom Roermond. Henyer García en César Cortés voelen zich ondanks hun Latijns-Amerikaanse afkomst nu al thuis in Drenthe. ‘Het katholieke geloof is overal hetzelfde.’

worden we dus uitgeleend.”

Een cultuurshock, nee dat was de verhuizing vanuit katholiek Limburg naar het overwegend protestantse Noorden niet. De mensen die wél naar de kerk gaan, zijn hetzelfde, vinden ze.

„Ik merkte wel aan de parochianen dat ze even moesten wennen”, zegt García. „Maar ze staan zeker open voor mij. Kijk, wij zijn Zuid-Amerikanen, vol temperament. Wij spreken met onze handen, maken veel bewegingen. Dat is anders dan ze hier gewend zijn. Maar in Maastricht, waar ik hiervoor pastor was, werd ik snel deel van de parochiegemeenschap. Dat zal hier ook het geval zijn.”

Cortés knikt. „Ik ken Assen en Drenthe inmiddels een beetje. Je doet boodschappen,

Henyer García León.

César Cortés Oviedo uit Honduras (links) en Henyer García León uit Venezuela wonen sinds kort in de pastorie naast de Onze-Lieve-Vrouw-ten-Hemelopnemingkerk in Assen. FOTO'S MARCEL JURIAN DE JONG

‘Ik had overal ter wereld terecht kunnen komen’

maakt een praatje met mensen die je tegenkomt. Sommige mensen kijken een beetje vreemd op als ze je priesterboord zien, maar ook daar ben ik aan gewend. Ik was pastor in Roermond en doe hier precies hetzelfde werk. In die zin verandert ons leven niet.”

De grootste verandering in hun leven heeft het duo jaren geleden al ondergaan, toen ze nog in hun geboorteland woonden. García in Venezuela, Cortés in Honduras. Beiden behoorden daar tot de Neocatechumenale Weg, een vrij jonge katholieke geloofsweg die belang hecht aan het wereldwijde karakter van de kerk en waarvan de leden veelal een missionaire roeping hebben. Inmiddels heeft ‘De Weg’ meer dan honderd seminarissen (instellingen voor de priesteropleiding) over de hele wereld, waaronder in het bisdom Roermond en het bisdom Haarlem-Amsterdam.

„De Neocatechumenale Weg organiseert ieder jaar in het Italiaanse Porto San Giorgio een ontmoeting”, legt Cortés uit. „Hier komen alle priesterkandidaten van de Neocatechumenale gemeenschappen bij elkaar. Daar vindt dan een loting plaats, om te bekijken welke student op welk seminarie terecht komt. Bij mij kwam er in 2008 Roermond uit de koker. Voor Henyer gold hetzelfde, in 2005. Ik kende Nederland alleen van de molens, de kaas, de tulpen en het voetbal.”

Getwijfeld na die loting hebben ze allebei nooit. „De jaren voordat wij naar het seminarie gingen, hebben we al een hele weg afgelegd binnen onze parochie in ons thuisland”, zegt Cortés. „De keuze om priester te worden op een voor mij onbekende bestemming, waar ook ter wereld, had ik al gemaakt.”

García knikt. „Toen ik mijn naam in het mandje voor de loting gooide, was ik beschikbaar om overal naartoe gezonden te worden. Natuurlijk, je bent een mens, het is spannend om niet te weten waar je terecht zult komen. China, Japan, Brazilië of Australië? Het werd Roermond. En nu dus Assen.”

Na hun studie werd García in 2017 tot priester gewijd, Cortés in 2019. Toch hadden

ze allebei al eerder gestudeerd. Cortés is ingenieur en García stond op het punt aan een studie geneeskunde te beginnen.

„Dat was altijd mijn droom geweest”, zegt García. „Ik studeerde, had vrienden, een goed leven. Toch zat het van binnen niet goed. Ik voelde een leegte, er miste iets. Mijn oma, die toen al overleden was, maakte in haar leven deel uit van De Weg. Zij zei altijd dat ze gelukkig was, terwijl ze in armoede was opgegroeid en niet kon lezen en schrijven. God en de kerk hadden haar gelukkig gemaakt. Ik had alles, was met materialistische zaken bezig en ik voelde mij juist niet gelukkig. Door de herinnering aan mijn oma en de Neocatechumenale weg heb ik toen de kerk leren kennen, mijn priesterroeping ontdekt en mijn jawoord aan de Heer kunnen geven.”

Voor Cortés klinkt het vertrouwd, ze weten van elkaar waar ze vandaan komen. „Mijn vader was werkloos en alcoholist. Ik groeide op met een zekere jaloezie naar mijn klasgenoten, die uit stabiele gezinnen kwamen. Mijn moeder overleed jong, mijn vader was in een andere stad voor werk en mijn broertjes, zusjes en ik kwamen in een pleeggezin terecht. Al die zaken hebben mij verhard. Ik haatte het leven.”

Cortés kon door de zorgen van zijn pleeggezin wel studeren aan de universiteit. Ook

hij had alles voor elkaar en studeerde af, maar bleef net als García een leeg gevoel houden.

„Ik gaf mijn vader de schuld. Alles wat ik deed, was om het beter te doen dan hij. Dat ging zó ver dat ik in een diepe crisis terechtkwam. In die crisis heb ik het geloof ontdekt. En dat geloof was de Weg, de geloofsgemeenschap waarvan mijn pleegouders deel uitmaakten. De kerk heeft door middel van De Weg mijn hart verzacht.”

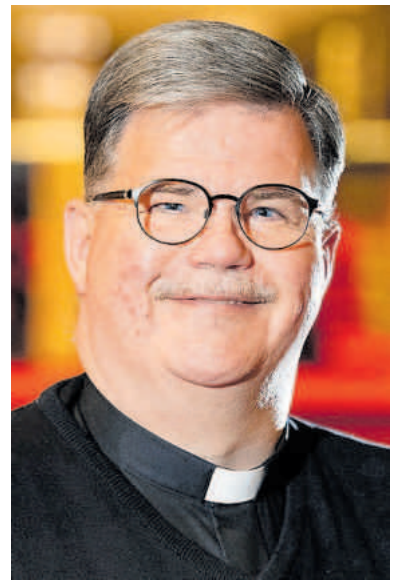
Eenmaal in Nederland, als student aan het seminarie, leerden García en Cortés eerst de taal en cultuur, net als hun medestudenten. „Die harde g”, lacht García, „ik dacht dat ik ‘m nooit zou leren. Na veel studeren zijn we best een eind gekomen volgens mij.”

Het katholicisme, met haar vaste rituelen en gebruiken, is in de basis overal ter wereld hetzelfde, vindt Cortés. „Toch beleven mensen hun geloof in Nederland anders. Dat zit ‘m meer in culturele, maatschappelijke verschillen. Honduras is een katholiek land. Dat krijg je overal mee in de maatschappij, zonder daar moeite voor te hoeven doen. Hier is dat heel anders. Buiten de kerk kom je het geloof nauwelijks tegen. En in Honduras denken we eerder dat het allemaal wel goedkomt, gaat het ook binnen de kerk spontaner en minder georganiseerd.”

García denkt er precies zo over. Als ik in Venezuela een kerkdienst bijwoon, kan het zomaar zijn dat ik 20 minuten voor tijd de kerk binnenkom en dan is er nog niets geregeld. Dan vraag je wie de lezing gaat doen: ‘Oh, ik roep wel even iemand die al in de kerkbanken zit’, krijg je dan te horen. Dat zou hier niet kunnen.”

Het één is overigens niet beter dan het ander hoor, vult Cortés aan. „Hier is de kerk heel georganiseerd, dat geeft een zekere rust. Dan weet je waar je aan toe bent.”

Voorlopig willen Cortés en García graag nog even in Drenthe blijven. En of ze ooit terugkeren naar hun geboortegrond? „Dat weet alleen God”, zegt García. „Wij vertrouwen op Zijn voorzienigheid.”

Peter Wellen.

Eén priester?

„We hadden het bisdom Roermond eigenlijk om één priester gevraagd, maar kregen er twee”, zegt Peter Wellen lachend. De pastoor van de parochie Heilige Drie-eenheid en waarnemend pastoor van parochie Heilige Franciscus van Assisi is als vicaris-generaal ook verantwoordelijk voor het personeelsbeleid binnen het bisdom Groningen-Leeuwarden. „Dat César en Henyer hier samen naartoe zijn gekomen, heeft met het idee te maken dat zij op deze manier ook steun aan elkaar hebben. Een goed idee van de bisschop in Roermond.”

Wellen ziet er zoveel mogelijk op toe dat de twee pastores zich snel thuis voelen in het Noorden. „Tot nu toe gaat dat erg goed en ondanks dat César en Henyer nog relatief jong zijn, hebben wij er alle vertrouwen in dat zij hun taak aankunnen. In eerste instantie voor zes jaar, maar die termijn ligt niet vast. Als het van beide kanten bevalt, kunnen ze hier ook zomaar nóg langer blijven. Maar dat zien we wel, hun eigen wensen staan voorop en we zijn al heel dankbaar dat zij voorlopig bij ons aan het werk mogen.”

Neocatechumenale Weg wint aan invloed

De Neocatechumenale Weg is een geloofsweg van christelijke vorming binnen de rooms-katholieke kerk die de laatste jaren sterk aan invloed wint in Nederland. De ‘Weg’ is gewijd aan de christelijke vorming van volwassenen, waarbij de doopbeloften zoals die gedaan werden in de vroegchristelijke kerk een belangrijke rol spelen. De geloofsgemeenschap is in de jaren zestig van de vorige eeuw in Spanje ontstaan, maar heeft inmiddels aanhangers over de hele wereld.

Paus Paulus VI (r. 1963 - 1978) stimuleert de vorming van de Neocatechumenale Weg en ook Johannes Paulus II (r. 1978 - 2005) dringt aan op formalisatie middels statuten. In 2008 keurt paus Benedictus XVI (r. 2005-2013) deze statuten definitief goed, waardoor De Weg formele juridische erkenning krijgt van de Kerk. Priesters die hun opleiding genoten op een seminarie die is aangesloten bij De Weg, worden geacht ‘een missionair hart en geest’ te hebben. ‘Zij moeten openstaan voor de behoeften van de kerk en de wereld, aandachtig voor degenen die het verst weg zijn en ook voor niet-christelijke groepen in hun eigen omgeving.’

“**DIE HARDE G. IK DACHT DAT IK 'M NOOIT ZOU LEREN**”